

Halkay

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
9
2019

AĞZINDAN ÇIKAN KULAĞIN DUYUYOR MU?

Selâmün Aleyküm Arkadaşlar!

Ağzı olan konuşuyor... Öyle demiş atalarımız. Konuşur tabî, normal olan da ağzı olanın konuşmasıdır. Ama ğzı var dili yok türünden insanlar da var... Yeri geldiğinde öyle de olmak gerekir. Sır tutmak, lüzumu olmayan şeyleri nâmahremle paylaşmamak da bir erdemdir. Ama bu, haksızlık karşısında susmak olmamalı, çünkü şeytanlık alâmetidir.

Ağız dedik, dil dedik, bir de bizde kulak var. Hem de iki tane, eğer kesilmedi veya kopmadıysa tabî... Madem atasözlerinden başladık oradan devam edelim öyleyse: İki kulağa bir ağız verilmiş. Yani bir söyleyip iki dinlemek lâzım ya da daha doğrusu, iki dinleyip bir söylemek lâzım. Ne güzel söylemiş atalarımız! Bu tür sözler asırların imbiğinden geçerek bizlere ulaşıyor, o yüzden bunları iyice düşünüp anlamaya ve ibret almaya çalışmalıyız. Aynı hataları tekrar tekrar yapmanın hiçbir mânâsı yok. Bundan da öte zararı var.

Bir de iki dinleyip bir söylerken ağızımızdan çıkan kulağımızın duyması da önemli. Çünkü bazen söyleriz, ama ne söylediğimizin farkında olmayabiliriz. Söz ise bir ok gibidir. Bir kere hedeften çıktı mı dönüşü olmaz. Bir kalbe saplanıp zehrini kusabilir...

Bu sebeple sorumlu insan, duyarlı varlık, güvenilir kişi anlamına gelen Müslüman, ağızından her çıkanın nereye gideceğini, hangi kapıyı çalacağını, hangi kalbe dokunacağını çok iyi düşünmelidir. Ağızından çıkan kulağının duyması bir tarafa, kalbi de hissetmelidir ki, birinin kalbi ya da sonradan kendi kalbi cız etmesin...

Bu bakımdan, öncelikle söylediğimiz söz doğru olmalıdır. Doğru sözü de doğru yerde söylemeliyiz. Doğru söylemek için de her zaman doğru bilgi edinmeliyiz. Doğru bilgiyi elde etmek için de çok çabalamalıyız. Bu özellikle at izinin it izine karıştığı günümüzde son derece önemli bir insanlık görevidir. Eh, boşuna dememiş Peygamberimiz "İki dudağınızın arasındakile (diliniz), iki bacağınız arasında bulunanı (namusunuzu) koruma garantisi verin, ben de size cenneti garanti edeyim"... Sakın, iki kulağınızı da korumayı ihmal etmeyin yoksa başınız çok ağırır. Benden söylemesi...

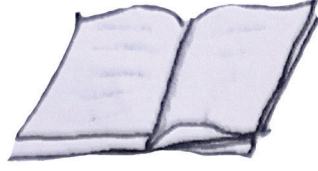
Vesselâm...

HİLÂL

İrtibat için: hilal.dergi@abv.bg

ARŞA ULAŞACAK ÖĞRENCİLER

İkinci derste Neşe Öğretmen sınıfa girdi. Sınıfın ortasına gelip konuşmaya başladı:

- Çocuklar, sizinle gurur duyuyorum. Yazılılarınızın hepsini okudum. Notlarınız çok güzel. Tekrar söylüyorum sizlerle gurur duyuyorum. Hepiniz topluma aydınlık veren, ıslıl ıslıl gençler olacaksınız. Ve yine inanıyorum ki sizin başarı hikâyeleriniz, tâ arşa kadar yükselecek.

Öğretmenlerinin bu kadar sevgi ve gurur dolu olması, öğrencileri de sevindirmişti. Müjdat ayağa kalktı:

- Öğretmenim, arş ne oluyor, diye sordu.

Neşe Hanım:

- Arş, gökyüzünün en yüksek kısmına verilen isimdir çocuklar. Arş, bütün göğü içinde barındırır. Ben inanıyorum ki sizin başarılarınız ta göğe kadar yükselecek.

Allahtan Kork

Peygamber Efendimiz (s.a.s.) bir vadide ilerlerken orada koyunlarını otlatan, Rükâne adında birine rastladı. Bu genç adam, döneminin yenilmez tek pehlivanıydı. Şimdiye kadar, karşısına dikileni yere çalmayı başarmıştı. Bu beden gücü yanında bir de îmân gücü olsa ne güzel olurdu. Ancak Peygamberimizi yalanlayanlardan birisi de o idi. İçi İslâm'a karşı kin doluydu.

Rasûlullah (s.a.s.) "Rükâne!" dedi. "Sen Allah'tan korkmaz mısın?" Rükâne saygısızca cevap verdi: "Eğer söylediklerinin gerçek olduğuna inansaydım, sana uyardım. Gerçekten peygambersen işte şurada bir ağaç var onun buraya gelmesini söyle!

Peygamberimiz (s.a.s.) ağaca emretti:

- Allah'ın izniyle yanıma gel!
Ağaç yeri yarararak geldi. Efendimizin karşısında durdu.

Rükâne çok şaşırılmıştı. Öylesine söylediği imkânsız bir şey, nasıl gerçekleşebilir di? Onu denemeye devam etti. Bu sefer Peygamberimiz (s.a.s.) den ağacı yerine göndermesini istedi. İki Cihan Güneş'i bu kez ağaca:

- Allah'ın izniyle yerine dön! dedi.

Ağaç emri alır almaz eski yerine döndü. Rükâne gözlerine inanamıyordu. Bu olsa olsa bir sihirdir, diye düşündü. Rükâne gücüne güvenerek: "Muhammede haddini bildirmeliyim, dedi kendi kendine. O'na bir teklifte bulundu: „Eğer beni yenersen, Allah'a îmân ederim."

Peygamberimiz sallâllâhü aleyhi ve sellem hiç tereddüt etmeden, „O zaman gel gürleşelim, seni yenersen, sürünün üçte birini alırım, buyurdu. Karşı karşıya geldiler. Rükâne kibir ve gururundan yerinde duramıyordu. Güyâ Peygamberimizi bir vuruşta yere serip işi bitirecekti. Sonra da onunla alay edecekti. Gürleşe tutuştular. Efendimize, Allah tarafından kırk erkek gücü verildiğini bilse herhalde onunla gürleşmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi.

Rükâne daha ilk karşılaşmada kendini yerde buldu. Neye uğradığını şaşırmişti. Hemen ayağa kalktı. Böyle bir şeye inanamıyordu. Nice güçlü gürleşçilerin yeneemediği sanki kendisi değildi. Hem O gürleşçi olmadığına göre bunda bir yanlışlık olmalıydı. Peygamberimize bir daha gürleşmeyi teklif etti. İkinci seferinde de kendini yerde buldu.

Rükâne hayretler içinde kalmıştı. Bu yenilgiyi bir türlü kabullenemiyordu.

Yenilen gürleşe doymaz derler ya, Rükâne de öyle olmuştu. Üçüncü kez gürleş teklif etti. Tekrar gürleşe tutuştular. Peygamberimiz (s.a.s.) Rükâne'yi yine yere serdi. Bu muvaffakiyetle Efendimiz, aynı zamanda ümmetine İslam'ın ruhuna uygun olan sporda da başarılı olmaları gerektiği mesajını veriyordu.

Rükâne burnundan soluyordu. Çok kızgındı. Ne yapacağını bilemez bir halde kalmıştı. Çünkü «Beni yenersen, sana inanırım» diye söz vermişti. Şimdi üç defa sırtı yere gelmişti. Ama inanmak istemiyordu.

«Ben bu işe şaştım kaldım.» dedi ve üstelik sürüsünün tamamını da kaybettiğini düşününce ağlamaya başladı. Az önce kendini beğenmiş, kibirli gürleşçi şimdi oturmuş ağlıyordu. Merhamet âbidesi Peygamberimiz (s.a.s.) ona:

- Korkma!...

Bütün bu üç yenilginin karşılığını bu defalık almayı ve bütün malını kaybetmeni istemiyorum.

- Haydi, şimdi onları al ve selâmetle git!

Rükâne Peygamberimizin bütün olanlardan sonra, üstelik bu eşi bulunmaz iyilik ve cömertliğinin karşısında çok etkilendi. Hemen oracıkta îmânla şereflendi:

- Sen Allah'ın Rasûlüsün!

Ben de getirdiğin dini kabul ediyorum.

(Bir rivayette ailesi ile birlikte Medine döneminde müslüman olduğu belirtilir.)

Ecdadımızın Dilinden Atasözlerimiz

حیا ایمانڭ نوریدر

پیغمبر افندیمز، ”حیا ایماندنر و حیالی اولان کیمسه جتتدهدر. حیا سزلق ایسه قلبک قاتیلغندنر؛ قلبی قاتی اولان ده جهنمدهدر“ بویورمشدر. انسانی انسان یاپان شی ایماندر. ایمان ایسه انسانده ادب و حیا سندن بللی اولور. اونڭ ایچون الا ادب، الا ادب دینیلمشدر. ادبی ترک ایدن دینی ترک ایدر، بیله سگنر.

HAYÂ İMANIN NURUDUR

Peygamber Efendimiz, "Hayâ imandandır ve hayalı olan kimse cennettedir. Hayâsızlık ise kalbin katılığındandır. Kalbi katı olan da cehennemdedir". buyurmuştur. İnsanı insan yapan şey imandır. İman ise insanda edeb ve hayasından belli olur. Onun için illâ edep, illâ edep denilmiştir. Edebi terk eden dini terk eder, bilirsiniz.

NEŞELİ KARİKATÜRLER

İSHAK RAŞİT (ATASEVER)

(1931-1982)

Bulgaristan Türklerinin önemli edebiyatçılarından biri olan İshak Raşit/Raşidov, Varna'nın Emir-köy (General Kiselovo) köyünde doğmuştur. Razgrad Türk Pedagoji Okulu mezunu olduktan sonra bir sene kadar Azerbaycan'ın başkenti Bakü'de eğitim görüp Bulgaristan'a dönmüştür. Daha sonra Sofya Üniversitesi Türkoloji bölümünde yüksek tahsilini tamamlamıştır. Yüksek okulda iken daha Sofya Radyosunun Türkçe Yayınlarında çalışmaya başlamış, Türkçe gazete ve dergilerde şiir ve yazıları basılmıştır. Mezuniyetinden sonra bir müddet "Yeni Hayat" dergisinde çalıştıktan sonra "Narodna Prosveta" Yayınevinde görev almıştır. 1969 yılında Türkiye'ye ziyaret giderek orada kalmış ve hayatının sonuna kadar İstanbul'da öğretmenlik yapmıştır. Edebiyat öğretmenliği yaptığı İstanbul okulları arasında Plevne Lisesi de bulunmaktadır. Değerli şair ve yazar 1982 yılında İstanbul'da vefat etmiştir.

Usta yazar ve edip İshak Raşid'in gazete ve dergi sayfalarında basılan edebî tenkit, deneme, hikâye ve şiirlerinin yanısıra hazırlanmasına katıldığı ders kitapları ve Rusçadan Türkçeye yaptığı tercüme yayınlanmıştır. Tenkit yazılarını içeren "Yankı" (1966), "Yeşil Kuşak" (1966) ve "Ayrılırken" (1968) adlı büyük hikâye ve romanı basılan eserlerindedir. Ayrıca çocuklara hasredilmiş "Dostlar ve Düşmanlar" (1967) başlıklı bir şiir kitabı da vardır.

MIZMIZ AHMET

Gider gelir; gelir gider:
- Bu işler böyle sökmez, der.
Artık bir çare bulmalı
İşler yolunda olmalı...

Çıkar, gider, girer çıkar
Mızızlığa bir sebep var:
Kışın soğuk, yazın sıcak,
Gece kara, gündüzleri ak...

Yatar, kalkar; kalkar yatar:
- Tembellik, der, hayatta var!
Ama bir sürpriz yapmalı:
İş esnasında yatmalı!..

Etme Çocuk

Etme çocuk, baksana,
Bahardır günümüz.
Bugün değilse yarın,
Mutlaka övünürüz.

Yaşayış budur işte,
Hem tatlı, hem acı.
Etme çocuk, ağlama,
Kendine bari acı!

YUNUSLARLI YUNUS

(1933)

Razgrad'ın Prelez /Yunuslar/ köyünde doğmuş, altmış beşine kadar da orayı terketmemiş. Fakirlik yüzünden öğrenimini sürdürememiş, ancak VI. sınıf bitirebilmiş. Ama kitaptan ayrılmamış, eline geçeni okumuş, bilgisini geliştirmiştir. Tarımcılık, hayvancılık yapmış, maden ocaklarında çalışmış.

KINAMSIK DANALAR

Bir sene Mart sonunda Yunus'un samanı bitmiş, ahırdaki üç danası aç kalmış. Oysa köy kenarındaki kooperatif saman yığınları öylece duruyormuş. Bir sabah doğruca kooperatif başkanına giderek durumunu anlatmış. Başkan, onu dik-katle dinledikten sonra biraz düşünüp taşınmış:

- Bak beri, demiş, bizim samanın da yeteceği şüpheli. Senin gibi özel ol-sak, neyse ne, ama kooperatif malı bu sana, hayvanları aç bırakmaya gelmez, ipe çekerler adamı. Onun için ben sana şimdi bir akıl vereceğim...
- Osman ağa, demiş Yunuslarlı Yunus, vereceksen bana saman ver, çünkü benim danalar pek kinamsık, akıl yemezler...

ÇÖZLÜKLÜ İNEKLER

Yunuslarlı Yunus zar zor kışı geçirmiş, ama olacak bu ya, bu sefer yoncası gecikmiş. Herkes hayvanını yeşille doyuruyor, oysa hayvanlarını hep samanla beslemeye çalışıyormuş. Bir gün laf arasında komşulardan biri:

- Yunus, demiş, benim sığırlar yeşil yoncağı bile beğenmezken seninkiler nasıl yerler yaz ortasında o kuru samanı bilmem.

Yunus bu alayın altında kalır mı:

- A, demiş, bunda şaşılacak ne var? Gittim, kasabadan üçüne de birer yeşil gözlük aldım. Sabahları ortalık ağarır ağarmaz takıyorum gözlerine, onlar da yeşil yeşil yiyorlar kuru sama-nı...

YASAKLIKTAKİ TAVUKLAR

Yunuslarlı Yunus sık sık evin yasaklık kesimine giderek orada eşinen yabancı tavukları kov-u-yormuş. Her seferinde de daha „kiş“ derken komşu gelin hemen çıkarak:

- Onlar bizim Yunus ağa, çit deliğinden geçip girmişlerdir, dermiş. Sonra gelir, tavuk olsun, kaz olsun, ya da ördek olsun koltuğuna kısıp gidermiş. Bir gün yine yasaklığın orta yerine giderek "Bu mahlûk da nereden geldi?" diye söylenmiş. Komşu gelin yine seslenmiş içerden:

- Bizimdir Yunus ağa.

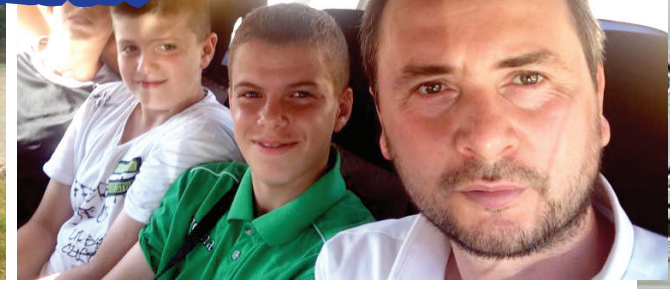
Gelirken de „Aman anacığım!“ diye bağırarak kaçmış. Yunuslarlı Yunus:

- Ne oldu kızım, demiş, hani sizindiye bu mahluk, neden alıp götürmedin?
- Ama o yılan ba Yunus ağa, sen mahluk demiştin de...
- Tamam işte, yılan da mahlûk değil mi?..

YAZ OKULLARINDAN HATIRALAR

İnegöl

Kocaeli

İstanbul

Bursa

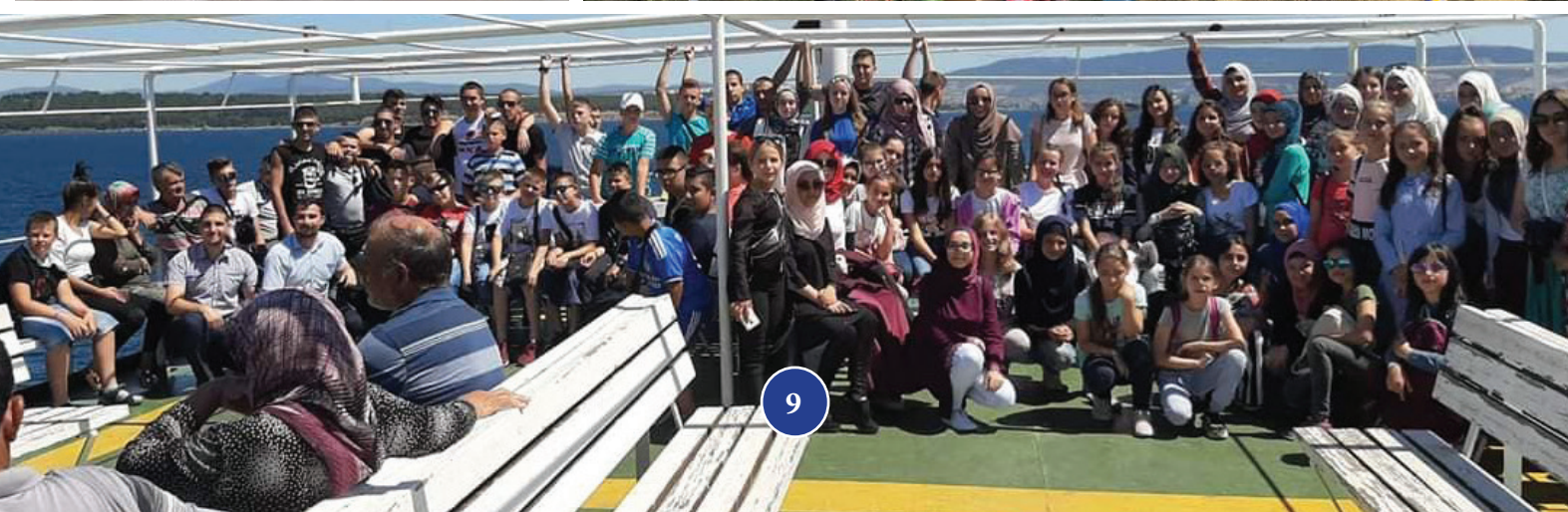
Mestanlı

Şumnu

Mestanlı

КАДРИ ОТ ЛЕТНИТЕ УЧИЛИЩА

Инегьол

Бурса

Бурса

Бурса

ИНФОРМАЦИЯ ЗА ЗЕЛЕНЦУЦИТЕ ОТ А ДО Я

Артишок

Добър източник на витамин С, богат на фибри, калций, фосфор и калий.

Аспержи

Източник на витамини С и Е, съдържат доста фибри, желязо и ниацин.

Бамя

Отличен източник на витамин С и фолиева киселина, богата на фибри.

Боб

Много добър източник на витамини А и С, богат на фибри.

Броколи

Отличен източник на витамини С и А, богати на фолиева киселина и витамин Е.

Бяла ряпа

Отличен източник на витамин С и фибри.

Грах

Отличен източник на витамин С, високо съдържание на фолиева киселина и тиамин.

Гъба

Добър източник на ниацин, съдържа фолиева киселина, протеин и витамин В12.

Джинджирил

Добър източник на диетични фибри и витамин В1.

Зеле

Отличен източник на витамин С, богато на фибри.

Картоф

Отличен източник на витамин С и фибри.

Карфиол

Добър източник на витамин С, богат на фолиева киселина и калий.

Краставица

Добър източник на диетични фибри и витамин С.

Къдраво зеле

Добър източник на витамини В1, В2, В3 и С.

Лук

Богат на витамини С и В3, както и на калций.

Маруля

Отличен източник на витамин А.

Морков

Отличен източник на витамин А, богат на фибри.

Патладжан

Богат на фибри, съдържа и малко витамин С и калий.

Типер

Отличен източник на витамин С, добър източник на витамини В6 и Е и калий.

Праз

Отличен източник на витамин С, добро съдържание на фибри и желязо.

Ряпа

Източник на рядко срещана форма на витамин С.

Спанак

Богат на фибри, витамин А и фолиева киселина.

Целина

Добър източник на витамин С, богата на фолиева киселина и калий.

Цвекло

Богато на диетични фибри и фолиева киселина.

Чесън

Убиец на бактерии, има предпазващ ефект срещу грип.

СВЕТОВНАТА ШАМПИОНКА ПО ТАЕКУОНДО

КЮБРА ДААЛЪ

Кюбра Даалъ е родена на 17 февруари 1996 г. в Ъспарта, Република Турция. На 13-годишна възраст започва да тренира карате, а на 15 години – таекуондо. През 2009 г. започва професионалната си кариера, като привлича вниманието с упорития си характер.

Баща ѝ е бивш боксьор и в момента е треньор. Чичо ѝ е треньор по таекуондо. На 12 години по собствено желание Кюбра започва да ходи в спортния център, където работи баща ѝ. В началото той и чичо ѝ не я насърчават да се занимава със спорт, защото е момиче, но тя има огромно желание. Не след дълго започва да тренира и така се влюбва в спорта.

Кюбра споделя, че преди да започне да спортува, е била много притеснителна и без самочувствие, когато се оказва в нова обстановка. Благодарение на спорта тя се превръща в нов, самоуверен човек.

През 2013 г. става европейска шампионка на младежкото европейско първенство в Португалия. През 2014 г. участва на световното първенство и печели сребърен медал.

През 2015 г. отново става европейска шампионка.

А през 2017 г., тренирайки много упорито, постига целта си, като става световна шампионка.

Сара ШАБАНОВА
София

ОКЪРВАВЕНАТА ПИЛА

Един ден Адем трябваше да се земе с пазаруването. Стана рано и отиде на пазара. Всичко, което купи, го сложи в пазарската си чанта. Не се бе досетил, че пилата, която беше взел от железарията, може да продупчи пакета с дробчета.

Когато се прибра вкъщи, извади острата пила от чантата си. Остави я пред външната врата, за да измие кръвта по нея. Когато се върна, видя, че едно коте е дошло, привлечено от аромата на дробчетата, и ближе пилата. Обаче кръвта по нея, вместо да намалява, се увеличаваше. И котката продължи да ближе свежата кръв с нарастващ апетит. Адем, щом разбра какво се е случило, съжали горката котка. Опита се да я изгони. А пък котката го гледаше гневно, защото Адем пречеше за препитанието ѝ. Миличката - не знаеше, че пилата е наранила езика ѝ, и кръвта, която ближе с апетит, е собствената ѝ кръв.

След като Адем разказа станалото на баща си, той се усмихна и рече:

- Сине, някои хора са като твоята котка. Мислят, че лошото, което вършат, няма да ги нарани. Освен това се сърдят и карат на тези, които се опитват да им помогнат.

А Адем продължи:

- Не трябва да им пречим за злото. Трябва да разберат сами, че това, което правят, е лошо.

Тогав баща му каза:

- Не подобава на нас да ги оставим сами със злото им, чедо мое. Нашата работа е да убедим хората, за да се откажат сами от лошото. Така ще сторим добро и на тях, и на обществото.

«مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ

فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ

فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ»

И след това прочете този хадис на Пейгамбера (с.а.с.):

„Който види, че се прави зло, да му попречи с ръката си. Ако не може с ръка - да попречи с език. Ако не може да направи и това, да го намрази със сърцето си“.

ЕТИЦНИ ПРАВИЛА ПРИ ПЪТУВАНЕ

Здравейте, малки приятели!

Пътуването е част от нашия живот, което ни дава познания за заобикалящия ни свят. Затова пътешествениците са казали: „Светът е книга, а тези, които не пътуват, прочитат само първата страница от нея“.

В днешно време доста пътуваме, но въпреки това много от нас не знаят правилата, които трябва да се спазват по време на път. Нека заедно ги научим, като следваме житейската практика – суннета на любимия ни Пейгамбер Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем).

Преди да тръгнеш на път, той правел следното:

Подготвял се за път, като избирал добър другар, с когото да пътува. Той не обичал и не одобрявал да се пътува сам.

Сбогувал се с близки и роднини и искал хелял (прошка) от тях.

Когато излизал от дома си, казвал: „Бисмиллях, тевекелту аляллах (С името на Аллах и на Него се уповавам)“. После се обръщал към семейство си и казвал: „Естевдиукумуллах (Поверявам ви на Аллах)“.

Когато се качвал на превозното средство, четял следната дуа: „Субханеллези сехара лена хазе вема кунне леху мукриниин. Ви инне иля Раббина ле-мункалибун“. А това означава: „Всечист е Онзи, Който подчини това [превозно средство] на нас! Ние сме неспособни за това. И всички при нашия Господар ще се завърнем“.

По време на път той бил учтив към хората, които пътували с него, и състрадателен към животните, които ползвал като превозно средство. От време на време споменавал Аллах, искал прошка от Него и се пазел от греховете.

Когато се завръщал в родния си край, първото нещо, което правел, било да отиде в джамията и да кланя два режята намаз. Понякога ги кланял вкъщи. После прославял Аллах и Му благодарял за това, че е улеснил неговото пътуване, че го е опазил и го е върнал жив и здрав в дома му.

си. Това ще да е някаква магия, рече си той. Този път, вярвайки във физическата си сила, си помисли: „Трябва да му дам да разбере“. И му предложи следното:

- Ако ме победиш, ще повярвам в Аллах!

Пратеника (с.а.с.), без да се колебае, рече:

- Ела да се борим тогава. Ако те победи, ще взема една трета от стадото ти.

Застанаха един срещу друг.

От горделивост и надменност Рукане не можеше да се сдържи на място. Мислеше си, че с един удар ще повали Пейгамбера (с.а.с.) на земята и ще се приключи. А после щеше да му се подиграва.

Започнаха да се борят. Ако знаеше, че Аллах беше дал на Пратеника силата на 40 мъже, въобще нямаше и да си помисли да се захване да се бори.

Още с първите удари Рукане беше повален на земята. Недоумяваше какво му се беше случило. Сякаш не беше той непобедимият борец... Понеже Расул-и Екрем (с.а.с.) не беше борец, трябваше да има някаква грешка в цялата тая работа. Предложи на Пейгамбера да се борят още веднъж. И на втория път беше повален на земята.

Рукане беше изумен. Така и не можеше да приеме това поражение.

Както гласи приказката: „Победеният не се насища на борба“, така се случи и с Рукане. Той предложи да се преборят трети път. Отново застанаха един срещу друг. Пратеника Мухаммед (с.а.с.) отново победи Рукане. С тази победа Расулюллах (с.а.с.) отправяше послание и към мюсюлманите да бъдат добри и в спорта, който е в духа на нашата религия.

Рукане беше много ядосан. Не знаеше какво да стори. Защото беше обещал, че ако Пратеника го победи, Рукане ще го последва. Беше победен три пъти. Но не искаше да повярва.

„Чудна работа!“, рече си той и започна да плаче, когато си помисли, че е изгубил цялото си стадо. Допреди малко горделив и самовлюбен борец, сега плачеше. Расулюллах му отвърна:

- Не се бой! Не искам да вземам отплатата за трите ти загуби този път и не желая да изгубиш цялото си богатство. Хайде, вземи си стадото и си иди с добро!

Рукане беше впечатлен от всичко и най-вече от добрината и щедростта на Пратеника. Още там на мига беше напътен във вярата:

- Ти си Пратеник на Аллах! Приемам религията, която проповядваш - каза Рукане.

БОЙ СЕ ОТ АЛЛАХ!

Докато вървеше в една долина, Пратеника (с.а.с.) срещна един човек на име Рукане, който пасеше овците си. Този младеж беше най-силният, непобедимият борец за онова време. Досега беше успял да пребори абсолютно всеки, който се беше изправил пред него. Но въпреки физическата си мощ той не притежаваше духовна сила. Рукане беше един от хората, които отричаха Пратеника Мухаммед (с.а.с.). Душата му беше изпълнена със злоба към исляма.

Пейгамбера го попита:

- Рукане, ти не се ли боиш от Аллах?

Рукане грубо отвърна:

- Ако вярвах в истинността на това, което казваш, щях да те следвам. Ако наистина си Пратеник, кажи на ей онова дърво там да дойде тук.

Расулюллах (с.а.с.) заповяда на дървото:

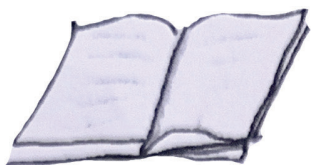
- Ела при мен, с позволението на Аллах!

Прекосявайки разстоянието, дървото дойде при Пратеника.

Рукане беше много учуден. Как беше възможно да се случи това, което каза просто ей така?! Продължи да изпитва Пейгамбера. Този път поиска от него да отпрати дървото на старото му място. Пратеника се обърна към дървото и рече:

- С позволението на Аллах, върни се на предишното си място!

След тази заповед дървото се върна на старото си място. Рукане не можеше да повярва на очите

УЧЕНИЦИТЕ, КОИТО ЩЕ ДОСТИГНАТ ДО

АРША

През втория учебен час госпожа Айше влезе в класната стая, застана в средата на класа и започна да говори:

- Мили деца! Гордея се с вас! Прегледах домашните ви работи, справили сте се чудесно и всички имате много добри оценки. Още веднъж ви казвам - гордея се с вас! Всички вас ви очаква светло бъдеще, което ще огрее цялото наше общество. И вярвам, че един ден разказите за вашите постижения ще достигнат чак до Арша.

Фактът, че учителката им беше толкова щастлива и горда, зарадва всички ученици в класа. Мюждат стана прав и попита:

- Госпожо Айше, а какво означава Арш?

Айше ханъм отговори:

- Така бил наречен Великия Престол и най-високата част на небесата. Аршът обгръща целия небесен свод. Като ваша учителка вярвам, че постижения ви един ден ще достигнат дотам, ако сте искрени...

ЧУВАТ ЛИ УШИТЕ ТИ ТОВА, КОЕТО ГОВОРИШ?

Селямун алейкум, приятели!

Който има уста, говори... Така са казали нашите деди. Естествено, че ще говори - този, който има уста, е нормално да говори. Но има и хора с усти, които са си „глътнали“ езиките... При необходимост и така трябва да е! Да пазиш тайна, да не споделяш с чужди хора личните и интимните си неща - също е добродетел. Но не е редно да се запазва мълчание при неправда, защото това е от качествата на шейтана.

Стана дума за уста, за език, нека да кажем и за ухото нещо. И то за двете, които имаме, ако не са ни откъснати от дърпане в училище! (О, това май вече е забранено...) Нали започнахме с пословици и поговорки, хайде да продължим с тях: „За две уши - една уста“, са казали навремето. Значи, трябва да говорим веднъж и да слушаме два, или по-точно - да слушаме два пъти и след това да говорим веднъж. Колко хубаво са го казали мъдрите ни предци! Тези мъдри изрази са филтрирани през вековете и така са дошли до нас, затова трябва да разсъждаваме малко повече върху тях и да се поучим от тях. Няма смисъл да повтаряме едни и същи грешки. Освен че няма смисъл, е и вредно.

Заедно с казаното е важно ушите ни да чуват това, което излиза от устата ни. Защото понякога казваме нещо, без да осъзнаваме какво говорим. А думата е като стрелата. Излезе ли веднъж от устата, няма връщане назад. Тя може да се забие в някое сърце и да си пусне отровата в него...

Ето защо мюсюлманинът, което значи отговорен човек, чувствително същество, доверено лице, много добре трябва да обмисли накъде е насочена думата, която казва, и сърцето му трябва да я почувства, за да не нарани нечие сърце или пък своето собствено...

От тази гледна точка е необходимо, на първо място, онова, което казваме, да е вярно. След това правилната дума трябва да я кажем на правилното място. А затова винаги трябва да получаваме достоверна информация, което пък изисква много усилия. Особено в нашето съвремие - когато истината и лъжата толкова са се омесили - търсенето на истината и предаването ѝ е много важно човешко задължение. И ненапрасно нашият Пейгамбер (с.а.с.) е заявил: „Обещайте, че ще опазите това, което е между двете ви устни (езика), и онова, което е между двете ви бедра (честта), и аз ви гарантирам, че ще влезете в дженнета!“.

Сакън, да не забравим да опазим и двете си уши, че иначе ще ни боли много главата. Запомнете го от мен!

Хайде, останете със селям...

ХИЛЯЛ

За връзка: hilal.dergil@abv.bg

Слънце

Детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой
9
2019